

**estonia
ballett**

GISELLE

ЖИЗЕЛЬ

ADOLPHE ADAM

GISELLE

Ballett 2 vaatuses

T. GAUTIER' ja V. SAINT-GEORGES'I
libreto

Koreograafia —
J. CORALLI, J. PERROT ja M. PETIPA

Esietendus — 23. mail 1975. a.

Ballettmeistrid-lavastajad —
Vene NFSV rahvakunstnik,
NSVL riikliku preemia laureaat
ALLA ŠELEST

ja
RAFAIL VAGABOV

Dirigent — Eesti NSV teeneline
kunstitegelane VALLO JÄRVI

Kunstnik — AGU PÜÜMAN

Ballettmeistrid-repetiitorid —
Eesti NSV teenelised kunstnikud
AIME LEIS, HELMI PUUR
ja TIIT HÄRM

Kontsertmeistrid —
REET KIVARI ja ELNA KODRES

Orkestri kontsertmeister —
MATI UFFERT

Etenduse juht — PEETER ROOS

A. Adami balleti «Giselle» esietendus:
Théâtre de l'Académie Royale de Musique Paris,
18. juuni 1841. M. Petipa lavastus: 5 veebr.
1884. a. Peterburis. Balleti varasemad lavastused
«Estonia» teatris: 1929, 1942, 1959 ja 1966.

Osades:

Giselle — Eesti NSV teeneline kunstnik
TAMARA SOONE
ELITA ERKINA
LARISSA SINTSOVA

Krahv Albert — Eesti NSV teeneline kunstnik
TIIT HÄRM
VJATŠESLAV MAIMUSSOV

Berthe,
Giselle'i ema — HELLE MARVET
TEESI MÖTUS

Hertsog — Eesti NSV teeneline kunstnik
JÜRI LASS
JURIS ŽIGURS

Wilfride,
Albert'i sõber — PEETER KARELL

Bathilde,
Albert'i mõrsja — SVETLANA BALOJAN
LARISSA KAUR
NATALIA LUKAŠEVITŠ

Metsnik — ALEKSANDR BASIHHIN
ALEKSANDR BULDAKOV
JANIS GARANCIS

Myrtha, vilide
valitsejanna — TATJANA MAISTE
TATJANA SOLOVKINA
OLGA TŠITŠEROVA

Kaks vilit — INGE ARRO
SVETLANA BALOJAN
TAMARA BUROVA
NATALIA LUKAŠEVITŠ
TATJANA MAISTE
LARISSA SINTSOVA

Pas de deux — INGE ARRO
SAIMA KRANIG
TATJANA MAISTE
TATJANA SOLOVKINA
— ALEKSANDR BASIHHIN
JEVGENI NEFF

Orkestrisolistid:

aldil — JAAN KEREM
oboedel — VILJAR JÕE või
JAAK MAASIK

Balleti «Giselle» aluseks on vana legend «vili-dest» — mõrsjatest, kes on surnud enne pulmi. Keskööl, nagu jutustab legend, tõusevad vilid kalmudest ja tantsivad, otsekui püüdes jätkata oma tütarlapselõlve laule ja mängu, millised surm nii julmalt on katkestanud. Teelist, kes nendega kohtub, tabab õnnetus, kuna kättemaksukirest vallatud vilid haaravad ta oma ringmängudesse ja keerutavad meele tantsus seni, kuni ta surnuna maha langeb.

ESIMENE VAATUS

Väike vaikne küla, mille asukateks lihtsad, otsekohesed inimesed.

Nooruke taluneiu Giselle rõõmustab päikese, sinitaeva ja linnulaulu üle, kõige enam aga on ta haaratud oma usalduslikust ja puhtast armastusest. Ta armastab ja usub, et on ka ise siiralt armastatud. Metsnik, kes tütarlapsesse lootuse- tult armunud, püüab Giselle'i tõemeeli veenda, et tema armastatu — Albert — pole kellegi talu- poeg, vaid hoopis teda pettev ümberriietunud aadlimees.

Metsnik poetub Albert'i majja, mille too maal on üürinud, ja avastabki seal vapimärgiga hõbe- dase mõõga. Nüüd on ta lõplikult veendunud, et Albert varjab oma tõepoolset suursugust pärit- olu.

Külasse jäävad pärast jahti puhkama kõrged isandad koos hiilgava kaaskonnaga. Talurahvas võtab nad vastu lahkelt ja rõõmuga.

Albert on segaduses ootamatust kohtumisest tulnukatega, ta püüab varjata oma sidemeid nen- dega, seda enam, et külaliste hulgas on ka tema mõrsja Bathilde. Ent samas näitab metsnik kõi- gile Albert'i mõõka ja paljastab pettuse.

Giselle on vapustatud. Purunenud on tema liht- ne, lootuste- ja unistusterohke maailm. Ta hul- lub ning sureb.

TEINE VAATUS

Õisel kalmistul ilmuvad haudade vahele vii- rastuslikud vilid. «Mõrsjarüüdes, õitega pärja- tud... tantsivad vastupandamatult kaunid vilid kuuvalgel, tantsivad seda kirglikumalt ja pöö- rasemalt, mida enam tunnevad, et neile antud aeg möödub, et nad taas peavad pöörduma ta- gasi oma jääkülmalesse haudadesse...»

(H. Heine)

Vilid märkavad metsnikku. Vaevatuna süüme- piinadest, tuleb ta Giselle'i kalmule. Kalgi käs- kijanna Myrtha märguandel haaravad vilid metsniku oma tontliikku ringi tantsima — kuni ta hingetult maha langeb.

Kuid ka Albert ei suuda unustada hukkunud Giselle'i, südaööl tuleb temagi siia kalmule. Se- damaid piiravad vilid noormehe ümber, metsniku koletu saatus ähvardab tedagi. Ent nüüd ilmub Giselle'i varjukuju, tütarlapse puhas ja ennast- salgav armastus kaitseb Albert'i ning päästab ta vilide käest.

Koos tõusva päikese esimeste kiirtega hajuvad valged viirastused — vilid. Hajub ka Giselle'i habras kuju. Kuid Giselle jääb alatiseks elama Albert'i meeltes ühes sügava kahetsustundega kaotatud armastusest — armastusest, mis oli tu- gevam surmast.